

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

23. An Confessarius possit tollere interdictum personale particulare sine reservatione latum post satisfactionem, vel satisfaciendi cautionem? Ex part. 5. tract. 10. res. 72. alias 71.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

Privatio sepulturae Ecclesiasticae est effectus interdicti distinctus à privatione divinarum Officiorum, nec censetur illi necessario connexus, & proinde sepultura non solum ratione divini Officii prohibetur, sed etiam ratione sui. Unde ex concessione unius apte inferitur concessio alterius.

2. Verum non desinam hic adnotare affirmativam opinionem docere Sotum in 4. diff. 22. quæst. 3. art. 1. post 4. concl. Henriquez lib. 13. cap. 44. n. 5. Navarum c. 27. n. 181. Emanuel Sa ver. interdictum, n. 8. Angelum ver. Interdictum 6. n. 35. & 36. & Avilam part. 5. disp. 4. sect. 3. dub. 4. concl. 1. qui hoc probat. Nam, ut inquit Sylvest. ver. interdictum, §. 9. 2. p. 4. & Tabiena eod. ver. §. 11. circa medium. Sepultura negatur propter duos. Primò ratione divini Officii annexi. Secundò ratione dependentiæ ad ordinem sacrum propter consecrationem Ecclesiæ: unde nec in loco sacro sine divino Officio fieri potest, ergo quando utrumque eorum licet ex privilegio, consequenter licet sepultura. Probatur consequentia, nam cui communicamus vivo, possumus communicare defuncto, & tandem hanc sententiam docet Megala in 3 p. lib. 6. c. 29. n. 44. Ioan. de la Cruz in direct. Confess. part. 2. de cessatione à divinis dub. 1. concl. 3. Episc. Moscosus in sum. tr. 16. c. 8. ubi sic ait: [Sepultura Ecclesiastica se pueat dar generalmente en todos estos dias, y fiestas privilegiadas à Clerigos, y legos, que en esto no ay exception de fiestas, ni de personas, si no es, que ya huviesse otro algun impedimento juridico de por medio. Y algunos autores an querido dezir, que conforme à derecho no se pueden hazer, ni dar las tales bendiciones nupciales, ni Ecclesiastica sepultura en estas dichas fiestas privilegiadas en tiempo de entredicho; pero otros muchos mas tienen, y llevan la primera opinion en ambas cosas, la qual me parece muy bien por ser tan piadosa.] Ita ille. Satis quidem probabiliter, ut recte advertit Tannerus tom. 4. disp. 6. q. 10. dub. 8. num. 160.

RESOL. XXII.

An Episcopus possit suspendere interdictum? Ex part. §. tract. 10. Ref. 70. alias 69.

§. 1. Prima opinio negat. Ita Covarr. in cap. Alma mater, part. 1. §. 1. n. 6. ver. 2. Avila disp. 6. dub. 4. concl. 4. & glossa in c. ad hac, de appellat. Probatur hæc opinio, primò, quia Episcopi sunt inferiores lege Pontificia, ac subinde eam servare, non autem privilegio, aut dispensatione tollere possunt, juxta regul. cap. cum inferior. de major. & obed. Deinde, quia censura suam secum trahit executionem, & ideo nec per appellationem ejus effectus suspendi possunt, c. Pastoralis, §. verum, hoc titulo: ergo à fortiori neque Episcopus inferior poterit eam suspendere, quemadmodum in excommunicatione etiam respectu proferentis, quod non possit concedere ut quis cum excommunicato à se ipso communicet, sed necessaria sit absolutio, quæ in totum excommunicationem tollat, resolvunt DD. communiter, per unam scilicet ex tribus formis absolutionis ab Ecclesia receptis, vel simpliciter, vel ad cautelam, vel ad reincidentiam, juxta c. cum desideres, de sent. excomm. ergo. &c.

2. Secunda opinio affirmat. Ita Navar. c. 27. n. 183, & glossa in præfati, de sent. excomm. in 6.

3. Tertia opinio has sententias contrarias conciliat: aut enim interdictum est latum à jure, vel ab homine; quando à jure prolatum est, ab Episcopo suspendi posse concedunt, ut ex Soto, qui hoc non dicit in 4. diff. 22. q. 3. art. 1. concl. 3. tractat Fr. Emanuel qq. Regul. tom. 2. q. 111. art. 1. concl. 3. & post Sylvest. Suar. tom. 5. disp. 38. sect. 3. n. 6. per regulam textus in c. super, vers. in secundo, de sententia excomm.

Tom. V.

RESOL. XXIII.

An Confessarius possit tollere interdictum personale particulare, sine reservatione latum, post satisfactionem, vel satisfaciendi cautionem? Ex p. §. tr. 10. Ref. 72. alias 71.

§. 1. Negativam sententiam docet Henricus lib. 13. Sup. hoc sup. c. 35. n. 2. & Avila p. 5. disp. 6. dub. 1. concl. 2. ubi sic ait: Parochus & Confessor ordinatus non possunt via ordinaria absolvere ab interdicto, sive imposito à jure, sive ab homine, quia talis absolutio non est necessaria ad absolutionem à peccatis, sicuti absolutio ab excommunicatione. Ita ille.

2. Verum contrariam sententiam tenet Coninch de Sac. disp. 7. dub. 6. n. 7. Suar. disp. 38. sect. 2. m. 9. Præposit. in 3. p. q. 4. de interd. dub. 6. n. 61. Cornejo in 3. p. tr. 5. de interd. diff. 4. Layman lib. 1. tr. 5. p. 4. c. 5. n. 3. Hurtadus tr. de interd. diff. 16. n. 48. & Mercerus in 3. p. q. 24. de interd. dub. 8. sic enim asserit. Interdictum latum ab homine tollitur à solo illo, qui tulit, vel Superiore, vel successore, vel delegato, latum verò à jure si sit in poenam commissi peccati, tollitur lapso tempore, pro quo latum est, si sit ob contumaciam, & reservatum sit, tollitur per eum, qui reservaverit, nisi quod per Concil. Trident. sess. 24. c. 6. de reform. possit Episcopus à reservatis Pontifici absolvere, modò casus sit occultus, si reservatum non sit, & locale sit, potest tolli ab Episcopo loci, vel habente jurisdictionem Episcopalem, ut etiam personale generale: at personale speciale à quolibet proprio Confessore, modò detur cautio sufficiens. Ita Mercerus, & rationem ego adducam, quia interdictum personale speciale non

S

minus

quando interdictum ab homine latum est, subdistinctionibus, vel enim agitur de Episcopo, qui illud protulit, vel de aliis. An priori aint procedere primam sententiam desumptam ex hoc textu, quod scilicet Episcopus qui interdictum protulit, illud pro certo tempore, aut causa suspendere valeat; in posterioribus verò procedere contrariam sententiam negativam, quod inferiores Romano Pontifici interdictum ab ipso Pontifice vel ab aliis Prælatibus prolatum relaxare non possunt, nec in totum, nec etiam ad tempus suspendere, ut concludunt fundamenta pro eadem parte negativa adducta, atque ita hanc distinctionem expresse tradunt Covarruvias cit. loc. & Henriquez in sum. lib. 13. c. 51. §. 4. ver. 4. Suarez disp. 38. sect. 3. a n. 5. juncto num. 6. vers. & propterea. Ratio autem proxima & efficax hujus distinctionis secundum eos illa est, quia effectus censuræ ex intentione & mente pendet proferentis, c. veniens 2. de restib. & eatenus ligant, quatenus intendit, qui ligat, ex regul. non omnes, ff. si certum petatur, c. cum super de officio delegatis, cum similibus. Ad fundamentum verò ex regula textus in d. c. Pastoralis, §. verum respondet Suarez sententiam illius texus esse quoddam censuræ suam secum trahant executionem, abique alio hominis ministerio, sed in hac ipsa actuali executione pendere interdictum, & ejus effectus ex voluntate & intentione proferentis, ex qua ratione idem Covarr. Henriquez, Sayrus, & Suarez concludunt, hoc ipsum in interdicto personali esse resolvendum, & quamvis latum sit ob personæ contumaciam, quæ adhuc durat, considerent tamen occurrere posse rationabiles causas, propter quas justum sit interdictum suspendere ad tempus certum, licet non sufficiant ad illud omnino tollendum, & hæc omnia observat & docet doctus & amicus Barboza in collectan. Doctor. tom. 1. lib. 2. tit. 28. c. 55. num. 2. & 3. Vide etiam Layman lib. 1. tract. 5. part. 4. cap. 5. num. 3.

alias Ref. ejus annota- tionum.

Sup. hoc lege doctrinam Ref. 9. Signanter §. 2. paulo post initium, & ex illo inferas quid sup. hoc, &c.

minus quam excommunicatio prohibet à perceptione Sacramentorum, ut supra dictum est c. 2. n. 1. ergo si curi excommunicationem si reservata non sit ante absolutionem à peccatis, quibus expositus Confessarius tollere potest, arg. c. nuper, de sent. excommunic. ita & interdictum hoc personale.

RESOL. XXIV.

An interdictio Clero intelligatur interdictio Religiosi?
Et quid, si Religiosus habeat beneficium seculare, v. g. Pastorum, Canonatum, &c. ita ut censeatur à suis segregatus?
Et quid est dicendum, si censura feratur sub nomine personarum Ecclesiasticarum, an comprehendantur Religiosi, etiam Conversi, Moniales, Novitii, & Eremitae? Ex p. 5. tract. 10. Ref. 81. aliis 80.

Sup. hoc su-
pra in tr. 2.
Ref. 51. §. 5. sed
ad h. 6.

Affirmativè respondent Doctores quos citat Sayrus lib. 5. c. 4. n. 29. & hanc opinionem esse communem testatur Covarruvias in c. alma mater, part. 2. c. 1. num. 8. §. 5. & tenet ex neotericis Megala in 3. part. lib. 2. c. 1. q. 2. n. 15. Suar. disp. 32. sect. 2. num. 17. quia tota communitas distinguitur in populum & Clerum; sed Religiosi non comprehenduntur sub nomine populi: ergo sub nomine Cleri.

2. Verum tu ne discedas à contraria sententia, Dico igitur quòd quando interdictio Clerus, neque ex antecedentibus, vel consequentibus constare potest de contraria mente iudicis, vel legislatoris, non comprehendantur personae Religiosae, quia, ut tradunt

varii, tales in odiosis non comprehenduntur nomine Cleri, etiam si primam tonsuram habeant, nisi ex adiunctis aliud colligatur, atque ita si in sententia dicitur, Interdicimus Clerum talis civitatis, non comprehenduntur Religiosi. Quod intelligo, nisi Religiosus habeat beneficium seculare, verbi gratia Pastorum, Canonatum, ita ut censeatur à suis segregatus, quia talis sub nomine Cleri comprehenditur, quòd si censura feratur sub nomine personarum Ecclesiasticarum, comprehenduntur Religiosi etiam Conversi, & Moniales, quia etiam hi divino servitio se mancipant, & vocantur personae Ecclesiae: imò comprehenduntur Eremitae: verius etiam est comprehendi Novitios, quia etiam hi censentur personae Ecclesiae quòd versantur in probatione, si interdicatur Religiosi, verius est eos non comprehendere, quia in odiosis non veniunt nomine Religiosi. Et haec omnia docet Præpositus in 3. p. 9. 4. de interd. dub. 2. n. 11. cui adde Portel in dub. reg. ver. interd. n. 5. ubi sic ait. Interdictio Cleri universo alicuius urbis, non interdicuntur Religiosi illius urbis si verba aliud non indicent, quia in odiosis nomine Cleri non intelliguntur Religiosi, bene tamen in favorabilibus. Ita ille, cui adde Veginum tab. 5. §. 5. n. 3. Alterum tom. 2. disp. 1. cap. 5. dub. 6. Coninch de Sacram. disp. 7. dub. 1. n. 9. Avilam p. 5. disp. 1. dub. 4. concl. 7. & Laymann. lib. 1. tr. 5. part. 4. c. 3.

In Indice primo hujus Tom. 5. Vide Appendix ad hunc Tract. 4. Vbi reperies alias multas quaestiones mistas, & dispersas per alios Tom. Tract. Ref. quae simul pertinent ad hunc Tract. 4. de Interdictio.

TRACTATUS QUINTVS,
DE IRREGVLARITATE,

Atque de ejus Dispensatione.

RESOLVTIO PRIMA.

An ad incurrendam irregularitatem, quam culpa sequitur, sufficiat peccatum veniale?
Et an Papa possit imponere irregularitatem purè ob peccatum veniale? Ex p. 4. tract. 4. & Misc. Ref. 41.

Quæ nunc §. 1
hanc sequen-
tur, & in Re-
solut. 1. post
seq. & infra
Ref. 6. cursum
in duabus
ejus ult. lin.
& in Ref.
32. 1.

NEGATIVAM sententiam docui in part. 2. tract. 2. Miscell. ref. 20. sed novissimè, me citato, hanc sententiam tanquam improbabilem damnat Megala, in var. resol. tom. 2. resol. 159. num. 4. & c. continebatur, de homicidio.

2. Sed nescio, quomodo opinio communis Doctorum validissimis fulcra rationibus possit à Megalio improbabili vocari, & ita hanc sententiam præter Sayrum, Suarez, Coninch, Bonac. Filliuc. Sanch. Vilalobos, quos ubi supra citavi, tenet etiam Montefinus in 1. 2. tom. 2. q. 7. 6. art. 4. disp. 8. q. 12. n. 153. Turrianus de cens. lib. 8. disp. 57. dub. 2. Gord. in Theol. moral. tom. 2. lib. 7. q. 10. §. 4. n. 14. Laym. in Theol. mor. lib. 1. tr. 5. p. 1. c. 1. n. 4. Ioan. de la Cruz in direct. conscient. part. 2. de irregul. dub. 12. concl. 6. Tann. tom. 4. disp. 6. q. 10. dub. 10.

n. 181. Valent. tom. 4. disp. 7. q. 19. punct. 3. §. 5. Valq. in 1. 2. disp. 158. c. 1. Hurtado de irregul. disp. 1. diff. 2. n. 8. Præpositus in 3. p. D. Thom. 9. 5. de irregul. dub. 2. n. 6. Avila de censuris part. 7. disp. 2. dub. 3. concl. 3. Sotus de just. lib. 5. q. 1. art. 9. & alii penes ipsos, quia non est lex canonica ulla, quæ decernat irregularitatem propter solam venialem culpam, sed nec debere decerni, quia est poena gravior suspensione, & tamen suspensio postulat peccatum mortale ex communi opinione, imò est gravior etiam excommunicatione minore, cum privet executione Ordinum, nec sit poena medicinalis, sed de se quidem perpetua, & difficilis admodum dispensationis, quæ quidem sententia est ita vera, ut asserat Coninch de Sacram. disp. 18. dub. 2. n. 19. & Suarez tom. 5. disp. 40. sect. 3. n. 17. Pontificem non posse purè ob peccatum veniale ferre irregularitatem, & licet contrarium asserat Avila de cens. part. 7. disp. 2. dub. 3. concl. 2. tamen adversus illum insurgit novissimè Turrianus de censuris lib. 8. disp. 57. dub. 2. & sic ait. Fallitur Avila dicens Papam posse imponere irregularitatem ob peccatum veniale, sed de irregularitate et poena falsum est, quia poena non esset proportionata est de facto nullam irregularitatem esse ipsam in iure, nisi pro culpa mortali, & ad c. continebatur, quod